

zeizení a zavazení nestala se povinná strana nezpůsobila, aby s knihovním tělesem nebo právem nakládala; její dispozice a knihovní zápis podle této dispozice provedený jsou naproti ohrožené straně bezúčinnými jen tehdy, bude-li pravoplatně uznán nárok strany, které byle prozatím patření zákazem zeizení a zavazení povoleno. Poznámka zákazu zeizení a zavazení podle § 384 ex. ř. dalším knihovním zápisům tudíž na překážku není.

Čís. 1048.

Řízení o nepatrných věcech má místo i při žalobě opoční (§ 35 ex. ř.).

V otázce, zda není překročena hranice pro řízení v nepatrných věcech, jest soud vázán žalobcovým oceněním sporného předmětu.

(Rozh. ze dne 10. května 1921, R I 593/21.)

Žalobce ocenil předmět sporu, zahájeného opoční žalobou v exekucním řízení o vyklizení bytu na 200 K. Za ústního jednání prohlásil soud první stolice k návrhu žalovaného rozepři za věc bagatelní z těchto důvodů: Žalobce udal v žalobě cenu sporného předmětu penězi nad 100 Kč, kteréžto ocenění však jest zřejmě přemrštěné. Soud sice jest vázán žalobcovým oceněním ve smyslu § 60 j. n., avšak naproti tomu přiznává soudu § 41 j. n. právo zkoumati příslušnost na základě žalobcových udání, leda že by tato udání soudu již předem jako nesprávná byla známa. V tomto ohledu jest ze spisů sporných C b I 1/21, týchž sporných stran a téhož sporného předmětu se týkajících, zjištěno, že předmět sporu byl oceněn na 100 Kč a strana v tomto sporu C b I 1/21 žalovaná, nepodala svým zástupcem proti ocenění tomuto námitek, takže celé toto řízení, jak ostatně odvolací soud sám potvrdil, bylo posuzováno jako řízení bagatelní a bylo proto toto ocenění vůči žalované straně již tehdy směřodátným. Vzhledem k tomu pak, že tyto okolnosti jsou soudu zřejmě známy, nepotřebují dle § 269 c. ř. s. dukazu. Rekursní soud zamítl návrh, by záležitost byla prohlášena za věc nepatrnou. Důvody: Při rozhodování o příslušnosti, vyslovuje-li se soudce o své příslušnosti již při vyřízení žaloby, má vzíti za podklad svého rozhodnutí údaje žaloby, ač-li nejsou soudu známy jako nesprávné. V případě, o který se zde jedná, rozhoduje se však nikoliv o příslušnosti soudu první stolice, nýbrž jedině o tom, zda zavedeno býti mělo řízení bagatelní čili nic. Již proto není citace § 41 j. n. v tomto případě vhodnou, nýbrž rozhodným jest ustanovení § 60 j. n., dle něhož, pokud nejedná se o výjimečný případ § 60 odstavec první j. n., který v úvalu nepřichází, určení ceny předmětu žalobcem nepodléhá kontrole a je určení to pro soud závazným (§ 60 poslední odstavec j. n.) a je úplně nerozhodno, že v jiném sporu též předmět sporu jinak byl oceněn.

Nejvyšší soud nevyhověl devolacímu rekursu.

Důvody:

Přípustnost rekursu, podaného žalující stranou do usnesení prvního soudu, nelze posuzovati dle § 517 c. ř. s., neboť nejde tu o řízení bagatelní, nýbrž o rozhodnutí otázky, zda-li první soud, jenž o žalobě zahájil řízení

řádné dle předpisů civ. soud. řádu, pro okresní soudy platných, byl oprávněn za řízení, aniž by žalobce byl cenu předmětu sporu snížil, sám od sebe tak učiniti, a převést řízení v řízení bagatelní. Kdyby věc se měla tak, jak tvrdí dovolací stěžovatel, byl by tím spíše vyloučen jeho dovolací rekurs, a musil by býti, hledíc k § 517 c. ř. s., odmítnut. Než o přípustnosti jak žalobceova rekursu, tak i dovolacího rekursu žalovaného nemůže býti hledíc k § 514 c. ř. s. pochybnosti, a je proto třeba jej věcně vyřídit, pokud se týče otázky shora uvedeně. Pro žalobu opoziční dle § 35 ex. ř., o níž tuto jde, jest upravena věcná příslušnost okresního soudu bez ohledu na výši a hodnotu nároku, v jehož prospěch byla exekuce povolena (§ 38 ex. ř.). Třeba že §§ 35 a 38 ex. ř. ohledně způsobu řízení neobsahují zvláštního ustanovení, nelze přece přehlédnouti, že tím bylo zavedeno řízení před okresními soudy (§ 431 a násl. c. ř. s.) i pro takové spory, které jinak bylo by projednávat dle řízení před soudy sborovými (§ 226 a násl. c. ř. s.). Dle toho zaujímají žaloby tyto v systému procesuálním zvláštní postavení. Jest arcí pravda, že bagatelní řízení spadá rovněž do rámce řízení před okresními soudy, a že tudíž na žaloby opoziční lze ho užiti, ale to se může státi jen tehdy, jsou-li tu předpoklady § 448 c. ř. s. Dle tohoto zákonného předpisu jest pro zodpovězení otázky, zdali určitý spor dlužno projednati dle řízení bagatelního, či v řízení řádném dle § 431 c. ř. s., rozhodným ocenění předmětu sporu v žalobě. Zákon tedy právě tak jako při rozhodování o otázce věcné příslušnosti (viz §§ 54–60 j. n.), ponechává žalobci, zdali oceněním předmětu sporu nad 100 K chce toho docílit, aby jeho sporná záležitost nebyla projednána dle předpisů bagatelního řízení. Soudu v té příčině nepřisluší žádné rozhodování; jen předpis § 453 c. ř. s. stanoví podobně jako ustanovení § 60 j. n. odst. 1–3 ohledně příslušnosti soudu výjimku z tohoto pravidla ohledně řízení bagatelního. Poněvadž žalobkyně ocenila v žalobě předmět sporu na 200 K, zavedl prvý soud správně řízení řádné, neprávem však za řízení převedl řízení to do řízení bagatelního. Předpisu § 60 j. n., platného jen pro rozhodnutí o otázce příslušnosti mezi soudy sborovými a soudy okresními, bylo neprávem použito, jelikož příslušnost okresního soudu nebyla sporná, a jest proto odůvodněno usnesení rekursního soudu, jímž bylo usnesení prvního soudu změněno.

Čís. 1049.

Opatrovník, jenž zřízen byl osobě nepřítomné při dražbě, jest povinen uplatňovati, že dlužník koná službu vojenskou, a ručí za škodu z opomenutí toho snad vzešlou.

(Rozh. ze dne 10. května 1921, Rv I 100/21.)

Žalovaný notář zřízen byl opatrovníkem ku zastupování žalobce, nastoupivšího válečnou službu vojenskou, v řízení dražebním, vedeném na nemovitosti žalobcevy. Nemovitosti byly exekučně prodány v lednu 1916, aniž by žalovaný byl v zájmu žalobce uplatňoval dobrodiní cíś. nařízení ze dne 29. července 1914, čís. 178 ř. zák. Po svém návratu z válečné služby vojenské v lednu 1919 domáhal se žalobce na žalovaném náhrady škody, jež záležela v rozdílu ceny nemovitostí v lednu 1919 a v den